

nemo hujusmodi in posterum in Seminarium quodvis admittatur, nisi secum afferat literas testimoniales ab Episcopo et Superioribus Seminarii, ex quo recens egressus est. Quod si eum hactenus Episcopus ille aut superiores Seminarii suis sumptibus aluerint, ex justitia recuperare debent ab Episcopo aut Superioribus Seminarii, ad quod transiit, tantum, quantum in ipso educando impensum fuit.

181. In quacumque dicecesi aut provincia inveniantur Catholici, qui Germanica tantum lingua utantur, expedit ut in majoribus vel minoribus illius dicecesis aut provinciae Seminariis, hanc linguam alumni addiscant, ita saltem ut in casu necessitatis positos possint absolvere.

TITULUS IV.

De Ecclesiis Bonisque Ecclesiasticis tenendis tutandisque.

CAPUT UNICUM.

182. Quo rectius rerum ecclesiasticarum ordinaretur administratio, ædituorumque laicorum reprimerentur abusus, Concilium Baltimorese primum, quæ sequuntur, tulit Decreta:

183. Cum sæpius æditui laici abusi sint jure sibi a civili potestate tributo, in magnum religionis detrimentum, non sine fidelium scandalo, optamus maxime, nullam in posterum erigi ecclesiam aut consecrari, nisi fuerit episcopo in cujus dicecesi erigenda est, in cultum divinum et utilitatem fidelium instrumento scripto adsignata, quandocumque id fieri poterit: Regularium etiam privilegiis sartis tectis servatis, secundum ea quæ a jure canonico et Romanorum Pontificum constitutionibus decreta sunt. Hoc tamen decreto nihil innovare volumus in ea ratione agendi, quam in sua dicecesi Episcopus Carolopolitanus jam servat.¹

184. Quoniam graves ortæ sunt turbæ diversis temporibus in hisce statibus, laicis hominibus, præsertim ædituis, sibi perperam assumentibus jus patronatus, et (quod magis mirandum est) jus institutionis ad ecclesias seu missiones, adeo ut pastores, seu missionarios sibi eligere vellent, etiam invito episcopo, eosque retinere in pastoralis munere contra episcopi

¹ Balt., Num. 5.

voluntatem; vel eos quos episcopus probaverat rejicerent, vel dimittere aggredierentur, vel muneris sui exercitium impedire, subsidiis ad vitæ sustentationem subductis, seu alia quâvis ratione; quorum conatibus nonnulli sacerdotes sinistros ob fines favisse aliquando noscuntur: Litteris Apostolicis sac. mem. Pii VIII., et Leonis XII., ac S. Congregationis responsis inhærentes, hoc nostro decreto declaramus, repugnare prorsus doctrinæ et disciplinæ Ecclesiæ jus illud a laicis assumptum instituendi, seu dimittendi pastores; et insuper declaramus, nullum jus patronatus cujuscumque generis, quod sacri agnoscant canones, competere nunc alicui personæ, laicorum congregationi, ædituorum cœtui, seu aliis quibuscumque, personis in hac provincia. Declaramus etiam stipendia, seu subsidia quæcumque, quæ solent a fidelibus tribui, vel ob loca quæ in ecclesiis occupant, vel ob servitium quod ecclesiis seu missionibus sacerdotes impendunt, vel ut fundus ad ecclesiam ædificandam comparatur, vel ut ecclesia extruatur, (quæ subsidia plerumque tribuuntur collatitia stipe, et nulla assignata ecclesiæ certa dote,) nullum jus tribuere patronatus, quod a sacris canonibus agnoscat.¹

185. Insuper, vehementer urgemus omnes hujus provinciæ præsules, ut religioni, paci Ecclesiæ, et sacerdotalis ordinis dignitati consulant, saltem facultates statim revocando, vel ab omni sacro munere suspendendo, quoadusque post integram pœnitentiam et satisfactionem ipsis præsulibus visum in Domino fuerit, quemcumque clericum qui aliquatenus usurpationis hujusmodi fabricator, seu ei consentiens fuerit, prout a Tridentinis Patribus est statutum.²

186. Præterea, si plebs aliqua, seu congregatio, seu ædituorum cœtus, seu alii quicumque aggressi fuerint aliqua ratione, contra præsulis voluntatem, in ecclesia quacumque retinere sacerdotem aliquem qui a præsule non fuerit approbatus, vel cujus facultates fuerint ablatae, vel qui suspensus fuerit, (quamdiu non fuerit a legitimo Superiore rehabilitatus); vel si congregatio illa, seu ædituorum cœtus molestiam inferat in suo munere obeundo alicui sacerdoti sacrum munus exercenti cum præsulis approbatione, aut subducat vel retineat consuetum subsidium ad illius sustentationem: præsules urgemus omnino, ut tum demum interdican ipsorum ecclesiam, (quoadusque tanto malo remedium afferatur,) cum cetera omnia

¹ Balt., Num. 6.² Ibid., 7.

remedia inutilia esse appareat. Hortamur etiam omnes præsules in hac regione, ut sæpe sæpius administratoribus rerum temporalium, quæ ad ecclesiasticos et pios usus destinantur, proponant et inculcent, et executioni demandari curent, quæ a concilio Tridentino in hanc rem sunt sanctissime decreta. (Sess. xxii., Cap. 11, de Ref.)¹

187. Patres vero Concilii Baltimorensis tertii, pia moti sollicitudine, ne Deo dicata bona in alios diverterentur usus, hæc decreverunt:

Ne fidelium pia voluntas suo fraudetur effectu, et quæ Deo dicaverint in Ecclesiæ utilitatem, ad alios transferantur usus, monemus episcopos, sacerdotes, et alios omnes, penes quos bona sunt mobilia vel immobilia ad ecclesiasticos usus data, ut, ea quæ in singulis Fœderatis Provinciis tutissima videbitur ratione, quamprimum curent ea, juxta leges civiles, usibus a donatoribus designatis servanda. Quod si quis clericorum, vel laicorum, hujusmodi bona a designatis usibus contra donatorum voluntatem averterit, se in pœnas a concilio Tridentino latas (Sess. xxii., Cap. 11, de Ref.) incurrere noverit.²

188. Quo efficacius Ecclesiasticorum Bonorum securitati providerent, hæc insuper statuerunt Concilii Baltimorensis IV. Patres:

Præsules omnes monemus ut securitati bonorum ecclesiasticorum sedulo prospiciant omni qua valent ratione, ideoque legum seu auctoritatis civilis præsidium quærant, ubicumque haberi possit, salvo tamen libero episcoporum jure. Quod si nequeant illud obtinere, saltem testamento juxta legis dispositiones scite facto, cujus duplicatum habeant, caveant ne bona sibi in usus ecclesiasticos commissa a suis finibus avertantur. Habeant etiam bonorum ecclesiasticorum inventarium, et titulos et instrumenta omnia rite disposita. Et si contigerit eos extra diœcesim versari, litteras procurationis apud quemdam virum probatum relinquunt, qui ea bona valeat usibus ecclesiasticis servare. Monemus insuper episcopos, ne sinant sacerdotes penes se retinere suo nomine, quæ a fidelibus in publicos et ecclesiasticos usus donata sunt, eorumque fidei commissa.³

189. Sacra Congregatio de Propaganda Fide, die 15 Dec.,

¹ Balt., Num. 8.² Ibid., 43.³ Ibid., 56.

1840, decretum de Bonis Ecclesiasticis tuto servandis edidit: cuius summa est, debere Episcopum unumquemque testamentum condere, quo unum ex suis hujus regionis co-episcopis, quem magis idoneum in Domino judicaverit, hæredem constituat, eo fine, ut sic constitutus hæres successori Episcopi morte sublato omnia tradat bona, quæ ipsi hujusmodi hæreditatis jure obvenerint; id tamen in ipso testamento minime exprimendum, sed significandum hæredi sic instituto per literas, quas perlectas hic comburere debeat. Episcopus, qui coadjutorem habet, illum debet hæredem constituere. Quoad bona communitatum, sive Ecclesiasticarum sive Religiosarum, decrevit eadem Sacra Congregatio:

“ Archiepiscopum et Episcopos, post decreti istius receptionem, ad Superiores, Præfectos, vel Præsides communitatum, quæ intra diœcesis suæ fines reperirentur, scribere debere, illisque omnibus auctoritate S. Congr., quæ illis omnibus ad hoc specialiter delegata fuerit, præcipere, ut quamprimum fieri potuerit, certiorum per literas Episcopum facerent: 1mo. An, quæ, et quo onere bona possideat communitas, cui præsit? 2do. An suæ communitati facultas seu jus a civili potestate datum fuerit, bona omnia vel eorum partem possidendi, et ad successores transmittendi? (If they have been incorporated, and empowered to hold all or any part of their property, and what?) 3^{tio}. An bona omnia, vel aliqua eorum pars, a Superiore vel ab aliquo communitatis membro, vel a pluribus conjunctim possiderentur? 4to. An aliquem invenerint modum tuto ad successores bona prædicta transmittendi, et quis sit modus iste? An nullus alius haberetur modus præter testamentum?”

190. Ulterius eodem decreto statutum fuit: Episcopum, responso accepto; si nonnisi per testamentum bona ad successores transmitti possent, præcipere debere Superioribus, vel illis qui suo proprio nomine communitatis bona possiderent, ut statim testamentum juxta leges civiles duplici exemplari æque authentico conficerent, quorum unum in communitatis scriniis diligenter asservaretur, alterum vero ad Episcopum Diœcesanum in archivio custodiendum mitteretur.

191. Hujus S. C. Decreti intuitu, quinti Concilii Baltimorensis Patres ita declararunt:

Perpenso decreto S. Congregationis de bonis temporalibus Ecclesiæ, Patres animum maxime propensum ad mentem S. Sedis in omnibus sequendam ostenderunt, sed censuerunt speciales leges Statuum singulorum, locorumque adjuncta, gravia afferre incommoda decreti executioni; singulorum tamen episcoporum conscientiam onerandam esse, ut testamento, vel alio instrumento, consulant securitati bonorum ecclesiasticorum quæ penes se sunt: quorum testamentorum duplicatum exemplar apud archiepiscopum deponant, archiepiscopus autem apud seniores episcopum, intra tres menses a sua consecratione: quod si neglexerit episcopus aliquis, monebit eum officii Archiepiscopus, eumque diu cessantem ad S. Congregationem deferet. Idcirco orant Patres, ut S. Sedes dignetur decreti rigorem hac ratione mitigare.¹

192. Ne ecclesiæ ære alieno graventur, et ne earum bona male administrantur vel dissipentur, in eodem Concilio his, quæ sequuntur, decretis sapienter cautum est:

Monemus episcopos ut invigilent ne sacerdotes, vel ecclesiis temere erigendis aut reparandis, vel alia ratione ære alieno contrahendo, res ecclesiæ onerent, aut fidem fallant cum religionis dedecore: ideo exigant rerum rationem saltem quotannis, nec sinant eos æs alienum absque licentia scripto data, ecclesiæ nomine vel causa, contrahere.²

193. Moneantur sacerdotes, ne res suas rebus ecclesiæ immisceant, cum famæ suæ discrimine, vel offensione fidelium, qui injuriam fieri ecclesiæ facile existimant. Idcirco habeant librum quo res omnes ecclesiæ recenseantur; et si ipsi pecuniam in ecclesiæ usum contulerint, id fiat probante episcopo, et cum virorum fide dignorum notitia, et in libro referatur, ut episcopus visitationem habens possit singula inspicere, et jura omnium tueri.³

194. Ut ecclesiarum sanctitatem ab omni profano usu immunem servarent, ab ejusdem Concilii Patribus latum est hoc decretum:

Statutum est, ne laicis personis unquam permittatur verba

¹ Balt., Num. 59.

² Ibid., 64.

³ Ibid., 65.

ad populum facere in ecclesiis, sine Ordinarii licentia, postquam consecratae, vel tantum benedictae fuerunt.¹

195. De Bonis Ecclesiasticis, Patres Concilii septimi hoc statuerunt generale principium :

Statuerunt Patres ecclesias omnes, ceteraque bona ecclesiastica, quae vel dono, vel fidelium oblationibus acquisita, in charitatis vel religionis operibus sunt impendenda, ad Ordinarium pertinere; nisi appareat, scriptoque constet, illa Ordini alicui regulari, vel sacerdotum Congregationi, in ipsorum usum tradita fuisse.²

196. Demum, quae sequuntur, decreta circa eandem materiam promulgarunt Patres Plenarii Concilii Baltimorensis primi :

Patres censuerunt omnino expedire, ut juxta mentem Concilii Tridentini (Sess. xxii., Cap. 9, de Ref.) Ordinarius, aut per se, aut per sacerdotem, cui haec in parte vices suas committat, ab administratoribus rerum ecclesiae temporalium, sive laicis, sive clericis, rationem eorum administrationis singulis annis exigat.³

197. Quoniam quae Deo sunt donata in cultum divinum, et opera charitatis, in Ecclesiae transeunt potestatem, cujus est invigilare ut donatorum pia voluntas fideliter impleatur, ideoque sacris canonibus a laicorum usurpatione saepius vindicata sunt; districte vetamus ne laici sese ingerant iis administrandis, absque episcoporum libero consensu. Quod si eorum injussu eas usurpent, et ad suos usus divertant, vel alia quacumque ratione donatorum voluntatem frustrentur et fraudent, vel quae fidei et curae episcoporum commissa sunt, ex eorum manibus eripere, etiam legis praesidio, conentur, eos poenis a Tridentinis Patribus irrogatis rerum Ecclesiae usurpatoribus, (Sess. xxii., Cap. 11, de Ref.) ipso facto subjacere decernimus, et declaramus.⁴

198. Monemus sacerdotes qui ecclesias administrant, quarum titulus episcopis traditus est, ne aedituos in iis absque episcoporum auctoritate constituant, vel eligi a fidelibus permittant, ne liberae earum administrationi impedimentum aliquod nascatur.⁵

¹ Balt., Num. 60.

² Ibid., 75.

³ Ibid., 92.

⁴ Ibid., 93.

⁵ Ibid., 94.

199. Quum in Statibus hisce Foederatis civibus omnibus et incolis integrum sit, juxta religionis suae praecipua libere et impune sese gerere, idque leges civiles agnoscant ac praedicent; nihil omnino obstare videretur, quominus eas Ecclesiae leges accurate servemus, quae ad Bona Ecclesiastica rite acquirenda et sarta tecta servanda a Conciliis et Pontificibus huc usque latae fuerunt. Optant proinde Patres, ut in oculis omnium et in plenissima civitatis luce suum Ecclesiae jus vindicetur, liceatque Catholicis civibus hac in re, nempe in obtinendis, habendis, tutandisque bonis sacris, qualia sunt fundi in quibus templa extruuntur, templa ipsa, presbyteria, scholae, coemeteria et caetera hujusmodi, Ecclesiae Catholicae leges et instituta ob oculos habere.

200. Haec autem plena libertas tunc tantum existere dici posset, si leges et provisiones ab ipsa Ecclesia factae in foro quoque civili quoad haec admitterentur, iisque hoc modo vis civilis tribueretur. His omnium jura sarta tecta servantur; abusibus si qui forte occurrant abunde obviam itur; et potestas Episcoporum nedum sic augetur, minueretur potius per provisiones ab ipsa Ecclesia factas. Ut enim se tutari possint ab indebita ingerentia tribunalium laicorum, quae Ecclesiae leges vix et ne vix quidem in praxi agnoscerent, nil nunc remanet Episcopis, ut omnia ad normam legum Ecclesiasticarum fieri curent, nisi ut plenissimam rerum administrationem in facie potestatis civilis sibi vindicent. Cum autem illa legum et tribunalium Ecclesiasticorum agnitio in Statibus quibusdam nondum existat, nostrum est ita res componere, ut, in locis ubi per leges civiles melius provisum haud fuerit, impedimenta quae libertati Ecclesiae et bonorum securitati e legibus civilibus oriuntur vel amoveantur prorsus, vel in quantum fieri potest minuantur.¹

201. Ut autem infra debitos limites cohibeantur aeditui laici,

¹ Cf. Balt., Num. 5.

quocumque demum modo eligantur, hæc jam in Concilio Provinciali Neo-Eboracensi Tertio statuta, et ab Apostolica Sede recognita, ad omnes harum provinciarum ecclesias extendimus, et ubique servari consulimus.

“Visum est Patribus, *præscriptionibus ac declarationibus inhærendo ab Apostolica Sede sæpius editis, præsertim vero a Summis Pontificibus Pio VII., et Leone XII. in suis literis* “Non sine magno,” *die 3. April, 1823, et “Quo longius,” die 16. Aug., 1828, regulas quasdam mature compingere, quæ normam præbeant ac veluti formam tum ædituos eligendi, tum eorum acta moderandi. Sunt vero hujusmodi:*

1°. “Ut ne ille Ædituorum numero adsciscatur, de quo, sub ipsam electionem, vel paullo ante, constiterit eum Societati cuivis secretæ nomen dedisse, vel Sacramenta Paschalia non suscepisse.

2°. “Probe intelligant Æditui nefas sibe *omnino* esse, vel minimam bonorum Ecclesiæ partem in suos usus quovis titulo vel prætextu traducere, aut *in extraneos, nisi de venia Episcopi, ac servatis constitutionibus Apostolicis de rerum Ecclesiasticarum alienatione.*

3°. “Ordinariis sumptibus exceptis, ne liceat Ædituis pecuniæ summam, ultra trecentos scutatos nummos, in ullum peculiare opus erogare, nisi Episcopus de scripto assentiatur.

4°. “Norint Æditui, penes Episcopum esse arbitrium nominandi et creandi Parochum Ecclesiæ, eumque in officio detinendi, vel contra. Ipsius quoque Episcopi unice est, certam nummorum summam Pastoribus animarum attribuere pro eorundem sustentatione; neque licet ædituis stipendia ejusmodi retinere, vel imminuere, vel augere.

5°. “Pastoris est designare Organistam, cantores, sacristam, custodem seu apparitorem, ludimagistrum, (siqua schola in Parochia exstat) et hujus generis homines alios, qui Altari vel Templo inserviant.

6°. “Caveant Æditui ne, Parocho inconsulto, quidpiam tanquam legem aut normam Parochianis præfiniant. Siqua porro discrepantia Pastorem inter et Ædituos de rebus gerendis conferentes exoritur, nec dissensionem componere ipsi per se valeant; controversiam dirimet Episcopus, cujus iudicio et sententiæ parebunt omnes.”¹

¹ Conc. Prov. Neo-Eborac. III., anno 1861 celebratum. Neo-Eboraci, 1862, pp. 25, 26.

202. Declaramus enim universalem Catholicæ Ecclesiæ legem esse, omnes illos qui ecclesiæ bona quocumque modo administrant, nonnisi consentiente Sede Apostolica vel Episcopo, id licite facere, eosque in illorum administratione auctoritati et jurisdictioni Episcoporum, vel si exempti sunt, auctoritati et jurisdictioni eorum, quos Sedes Apostolica designaverit, esse subjectos.

203. Quod spectat vero ad controversias, quæ Episcopos inter et Regulares nonnunquam sunt exortæ, de quibus in Instructione ad hujus Concilii Patres S. Cong. de Propaganda Fide loquitur,¹ censuerunt Patres facile ejusmodi difficultates esse componendas, si tam Episcopi quam Regularium Superiores et canonicas sanctiones, et Decreta Baltimorensia hisce super rebus a S. Sede jam recognita, et bene intelligere studeant et accurate observare satagant. Omnis vero controversiæ fere tolleretur occasio, si quoties Congregatio quædam Religiosa, sive Ordo Religiosus, vel Ecclesiam vel domum in aliqua fundare Diœcesi velit, quod nunquam sine Ordinarii consensu fieri poterit, toties debeat inter Episcopum et ejusdem Congregationis, sive Ordinis, Superiorem, vel si opus fuerit, Superiorem Generalem, in scriptis exarari contractus instrumentum, quo omnia quæ ad fundationem, ad jura inde provenientia, et ad officia præstanda spectant, clare et sine ambagibus contineantur: cujus instrumenti duplex debeat esse exemplar, ut unum apud Superiorem, alterum vero penes Episcopum servetur. Quod si bene conficiatur, et sincero animo ab utraque parte, uti decet, observetur ejusdem tenor, nulla certe oriri deberet vel posset contestatio, etiam in casu quo Religionis prædictæ Socii Diœcesim relinquunt.²

204. Demum, quicquid sit de meliore methodo tenendi ac tutandi bona Ecclesiastica, quæcumque in effectum deducatur, ad majorem cautelam, ac eorundem securitatem, monemus

¹ Articulus vi.

² Vide infra, Tit. viii., De Regularibus et Monialibus.

Episcopus, ut, juxta S. Congregationis præscriptum, testamenta sua, post consultum jurisperitum probatum, accurate et solerter conficiant, eaque duplici exemplari diligenter conservare satagant, eo fine, ut si quæ, illis vita decedentibus, oriatur circa proprietatis titulum difficultas, iis palam productis in curia instrumentis ac legitime probatis, eliminetur, et sarta tecta contra omne discrimen Bona Ecclesiæ custodiantur.

TITULUS V.

De Sacramentis.

CAPUT I.

DE SACRAMENTIS IN GENERE.

205. Quum Christus Deus sua morte ac meritis humanum genus ex diuturna servitute in pristinam libertatem vindicasset, nosque, ex hostibus ac servis rebellibus, filios iterum atque amicos Patri suo reddidisset; ereptam olim justitiam, sine qua nemo Deo acceptus esse potest, nobis redonavit. Novos tamen ac miros modos simul invenit, quibus justitia illa sic potiremur, ut tum nomine tum re nostra esset; eamque integram adeo incolumemque servaremus, ut nunquam nisi nostra ipsorum culpa auferri vel minui posset. Sacra scilicet quædam symbola, septem numero, instituit, nobisque tradidit, quæ Novæ Legis mysteria vel Sacramenta nuncupantur. Atque horum quidem ratio ita comparata est, ut una ex parte sub sensum cadant oculisque et auribus percipiantur; ex parte autem altera ita sensum effugiant, ut nonnisi animo et cogitatione ea intueri ac comprehendere liceat. Quo sane modo sapientissimus rerum omnium Artifex humanæ naturæ imbecillitati optime consultum voluit. Ob corporis enim concretionem anima rerum, quæ sentiuntur, quasi adminiculo indiget, ut divina melius intelligat. "Nam si," ait hæc ipsa